

CURCUBEUL DIN SUFLET

Există oameni luminoși, care au darul și forța de a iradia lumină, de a-i face pe cei din jur să se străduiască să caute lumina din ei, din tot ce îi înconjoară, din arbori, din case, din flori...

Un astfel de OM împlinește anul acesta pe 2 aprilie luminoasa vârstă de 95 de ani. Un astfel de OM se pare că deține secretul tinereții fără bătrânețe. Un astfel de OM ne învață: „În primul rând trebuie să fii un om bun. Cât poți să îi ajuți pe cei nevoiași și pe cei din apropierea ta. În special să nu-ți pierzi niciodată speranța, acesta este lucrul esențial, și să nu te lași copleșit de anii pe care îi porți pe umeri. Să vezi viața cu ochi limpezi, cu seninătate, să nu fii copleșit de gânduri negre”.

Se numește SILVIA-MARIA GRIGORE și s-a născut la 2 aprilie 1914 la Odobești. O viață de roman, cu lumini și umbre, cu bucurii și necazuri, cu sănătate și boli, cu câștiguri și pierderi, cu regăsiri și plecări, cu speranțe și disperări... Dar totdeauna cu lumina speranței, înțelepciunii și bunătății care iradiază ca un curcubeu.

Anii copilăriei petrecuți în casa părintească din Odobești alături de bunici, părinți, frați și surori au lumina de început a basmelor, sărbătorilor, jocurilor.

Prima perioadă întunecată – războiul, cu tata plecat pe front, luat prizonier în luptele de la Oituz. Apoi cu întoarcerea tatălui cu decorațiile de pe câmpul de luptă... Primele emoții ale școlăriei care își amintește și acum de doamna învățătoare, de faptul că i s-a remarcat talentul la desen, moștenit de la mama. Prima copilărie rămâne în casa de la Odobești, casă demolată mai târziu, în 1975.

Din 1926 începe perioada liceului ortodox din București, cu primele întrebări despre suflet, despre viață, despre lume, cu primele lecturi și „discuții serioase”...

Apoi lumina anilor tinereții depline, ca studentă a Facultății de Litere și Filosofie din București, cu profesori ca Tudor Vianu, Dimitrie Gusti, Mihail Dragomirescu, P.P. Negulescu. Urmează încă o chemare a curcubeului: paralel cu Facultatea de filozofie participă și la cursurile Facultății

de Belle Arte, pentru deslușirea tainelor picturii. O altă chemare – căsătoria cu locotenentul Liviu Grigore în 1934. Iarăși o perioadă întunecată – al Doilea Război Mondial. Soțul și tatăl pe front, grija pentru cei trei copii mici, lipsuri, foamete, griji... De unde a mai avut puterea să activeze ca președintă a Asociației culturale cu scop caritabil pentru văduvele și orfanii de război: A.S.M.A.R. (Asociația soțiilor militarilor activi români) timp de 4 ani ?

Alt val de întuneric: în 1949 tatăl este arestat pentru că a ajutat partizanii din zona Vrancei. În 1952 soțul este și el arestat politic – rămâne bolnavă, fără casă, cu copiii. În decembrie 1952 este deportată în satul Gugesti. Pentru a se putea muta mai aproape de mamă, la Focșani, divorțează formal. Pentru a-și putea ține copiii la școli începe să picteze: semne de carte, fuste cu maci, prapuri pentru biserici, dar și tablouri comandate de cunoscătorii de artă: peisaje, naturi statice, flori. În aceste lucrări apare **curcubeuul din suflet**: culori calme, luminoase, liniștitoare, relaxante, care iradiază o stare de armonie și optimism.

Devine cunoscută în zonă. În Focșani mai erau doamne care brodau, tricotau, făceau goblenuri, lucrau cu croșeta perdele, fete de masă, șervețele, pe care le vindeau. Erau obiecte gingașe, de bun-gust, care cereau meșteșug, răbdare... Nimic nu arăta că erau lucrate de multe ori noaptea, la lumina lămpii de gaz, poate într-o cameră neîncălzită, poate cu copii flămânzi și speriați, poate cu griji pentru plățile curente, pentru sotii, tații, frații din închisori... Continuă să picteze și să vândă tablouri și în perioada celor 6 ani de temniță grea ai soțului. Până la colectivizarea forțată a viilor din Odobești își întregeste veniturile și de la vie.

După 1960, cu întreaga familie se mută la Brașov. Pictează tablouri pe care le vinde prin „consignația”. Pentru a „intra în legalitate”, plătind impozite la stat, în 1961 deschide o firmă de pictor profesionist.

În 1975 devine unul dintre membrii fondatori ai A.P.A. – Asociația Pictorilor Amatori din Brașov, participând la expoziții de grup, expoziții personale, obținând numeroase distincții – este perioada când își definitivează stilul, începe să picteze pentru propriul suflet. Din 1975 este prezentă activ în paginile publicațiilor brașovene, la emisiunile radio, iar din 1995 la emisiuni TV.

Iarăși anii întunecați, de despărțiri, în 1994 și 1997, despărțirea de soț și fiică. Amintirea celor dragi aduce din nou curcubeuul ca semn de împăcare și înțelegere. Rănile se vindecă tot cu lumina curcubeuului – peste 50 de expoziții personale în țară și străinătate.

Din 2000 realizează câte o personală în fiecare an și au loc diferite evenimente:

– 2001 – i se acordă „calitatea de luptător în rezistența anticomunistă” pentru suferințele îndurate între 1948-1989, de către Ministerul Justiției (Decizia nr. 1-119);

– 2003 (septembrie) apare în revista „Atheneum” de cultură și informație a comunității române din Canada, un interviu de Adrian Munteanu despre viața artistei;

– 2004 (2 aprilie) la aniversarea vârstei de 90 de ani se lansează cartea publicistului Ioan Popa „Să nu-ți pierzi niciodată speranța”;

– 2005 (iunie) apar reproduceri după lucrările artistei în revista de literatură, cultură și artă „Pro Saeculum”

nr.5;

– 2005 (iunie) i se acordă titlul „Cavaler al Ordinului Spiritual Negru Vodă din Făgăraș” la Simpozionul dedicat rezistenței anticomuniste din zona Făgăraș;

– 2005 (octombrie) i se acordă „Cheia orașului Odobești” și distincția „Cetățean de onoare al orașului Odobești” din partea Consiliului Local și Primăriei orașului Odobești;

– 2005 (octombrie) se lansează la Odobești cartea „Gânduri, ca petalele unei flori, în amurg”, Editura Pallas, Focșani;

– 2005 (octombrie) i se acordă diploma „Membru de onoare” cu ocazia aniversării a „135 ani de la înființarea despărțământului Brașov al Asociației transilvane pentru literatură și cultura poporului român” (Astra Brașov);

– 2006 (octombrie) – locul I luat de filmul biografic realizat de Televiziunea „Realitatea” și „Radio România Cultural” la Festivalul Internațional al Filmului de Scurt Metraj” de la Belgrad: „FORTRESS OF THE MEMORY. MEMORY OF THE FORTRESS”;

– 2007 (iunie) se lansează cartea „Să nu uităm eroii” de Rodica Grigore, Editura Arania Brașov. Capitolul „Cronică de familie” este scris de Silvia-Maria Grigore;

– 2008 (septembrie) se lansează cartea „Șiraguri de cuvinte dedicate mamei mele” de Rodica Grigore la Editura C2 Design Brașov.

Ce ne învață un curcubeu? Că sufletul unui OM are forța de a depăși nenorocirile, durerea, suferința și de a se ridica deasupra lor prin artă, optimism, bunătate, bucuria de a dăruia, de a ierta, de a înțelege.

Pentru curcubeuul din suflet, vă dăruim un buchet cu 95 de flori, doamnă SILVIA-MARIA GRIGORE. LA MULȚI ANI!

